

Сцена 4.

(Билбо и джуджетата изтощени ходят по пътеката в гората.

На заден план се виждат дървета. Торин, Балин, Дуалин и Билбо носят Бомбур, който спи. Кили и Фили вървят зад тях).

ТОРИН: Няма ли край тази проклета гора?

БАЛИН: Този дебел Бомбур спи и хич не го е грижа. А ние трябва да го носим. Да не сме културисти.

ДУАЛИН: Не може да се събуди.

БАЛИН: Обзалагам се, че нарочно падна в омагьосаната река. Само и само да не ходи пеша.

БИЛБО: Спъна се.

БАЛИН: Стига, бе! Как не се спънах аз. Бомбур не е луд.

ДУАЛИН: Не е виновен, че е смотан.

ТОРИН: Стоп.

(Всички спират и спускат Бомбур на земята).

ТОРИН: Някой трябва да се качи на дърво и да види къде сме. Дали има край...

(Всички бавно обръщат глави към Билбо).

БИЛБО: Знам... Всичко знам.

(Балин потупва Билбо по рамото).

БАЛИН: Мисля, че ти си най-добрият.

БИЛБО: Давам доброволно заявката си за всичко, което трябва и в бъдеще. Нали може така?

ВСИЧКИ: Може. Може.

(Балин и Дуалин правят за Билбо „столче“ с ръце и Билбо се качва на дървото).

БИЛБО: Като малък се катерех по бюфета и изяждах пердах за това. По дървета – никога. Винаги има пръв път. Така ли е, другарчета? *(Маха им от върха на дървото).*

(Джуджетата гледат нагоре към Билбо).

ТОРИН: Какво виждаш?

(Билбо захласнато гледа над гората).

ДУАЛИН: Ей, какво има горе?

(Билбо продължава да гледа захласнато).

БАЛИН: Ей ти, горе, какво зяпаш?!

БИЛБО: *(Захласнато)*. Колко прекрасно е това зелено пространство пред мен. Това море от дървета.

ТОРИН: *(Към джуджетата)*. Какво казва?

БИЛБО: Този ветрец ми действа много добре.

ДУАЛИН: *(Напряга се да чуе)*. Какво?

БИЛБО: Стотици пеперудки пърхат с крилца.

БАЛИН: Някакви пеперуди споменава. *(Обръща се към джуджетата)*. Майтап си прави с нас.

БИЛБО: Слънцето ме грее. Красота!

ДУАЛИН: Може да е мръднал...

ТОРИН: *(Провиква се)*. Разбойнико, слизай долу!

(Билбо трепва и се сепва. Поглежда джуджетата).

БИЛБО: *(Вдига ръка да им махне)*. Еееей...

ТОРИН: Слизай!

(Билбо омърлушен слиза от дървото. Стъпва на земята. Всички са се вторачили в него).

БИЛБО: Тази гора само се разпростира безкрайно и безкрайно и безкрайно във всички посоки.

БАЛИН: *(Удря се по челото)*. О, не.

ТОРИН: Сега ни е необходима вълшебната сила на Гандалф.

БАЛИН: Той само изчезва и казва: 'ще се върна'. Когато сме на зор, никакъв го няма.

ДУАЛИН: Но се връща и помага. Спомни си само великаните.

ТОРИН: През гората сами трябва да се оправяме. Така каза.

(Пауза. Всички са съкрушени).

БИЛБО: *(Изведнъж, въодушевено)*: Само да бяхте видели колко пеперуди играят горе в короните на тъмнозеленото море на уханната гора.

БАЛИН: Пука ни за уханните пеперуди от зелената тъмна корона.

(Билбо оклюмва).

БИЛБО: Само исках да ви подобря настроението... защото тук долу е толкова мрачно...

ТОРИН: Няма изход. Възможно ли е да няма изход от
Непрогледната гора?!

КИЛИ И ФИЛИ: Няма повеце и хлана...

ДУАЛИН: Голям късмет е, че Бомбур спи.

БАЛИН: Какъв гаден късмет! Изчанчихме се да го носим.

ТОРИН: Трябва да има решение. Не можем да се откажем сега,
когато сме толкова близо. Трябва да спасим нашата
Планина на всяка цена. С цената на живота.

(Пауза).

БАЛИН: Да се сбогуваме с живота. *(Приближава се до Дуалин,
прегръща го)*. Братлето ми, да си се сбогуваме на време.
Ще се видим във вечните ловни полета на нашите предци
джуджета. Недей да плачеш, недей.

ДУАЛИН: Ти плачеш.

БАЛИН: Ами! Слънцето ти блести на очите. *(Приближава се до
Кили и Фили)*. Малки мои марди...*(Прегръща ги)*. Жал ми
е за вас.

КИЛИ И ФИЛИ: Засто?

БАЛИН: Бяхте добри джудженца.
(Кили и Фили започват да циврят).

ТОРИН: Стига! Балине, стига си се лигавил!
*(Балин се приближава до Билбо, плаче и "увисва" на врата му.
Билбо се дръпва назад)*.

БАЛИН: Биби, Буби, Биби мой. Не те обичах много... но сега
нека те обичам.

Силно го прегръща, Билбо пада под неговата тежест на пода.

ТОРИН: Балине, стига простотии. Ти си джудже. Недей да
забравяш това никога. Дори и в тези тежки мигове.
*(Балин отива при Бомбур, който спи по гръб на пода. Започва да
го гали по стомаха)*.

БАЛИН: И ти... Няма и да знаеш, че си умрял. От глад.
Горкичкия.

(Навежда глава до стомаха на Бомбур).

БАЛИН: Червата ти къркорят като никога до сега.

(В този момент Бомбур отваря очи, повдига се и започва да се чеше по главата).

БОМБУР: *(Изненадано)*. Къде съм?

БАЛИН: Събуди се!

БОМБУР: Къде сме?

КИЛИ И ФИЛИ: Цудо! Бомбул се събуди!

(Кили и Фили започват весело да се смеят).

БОМБУР: Ами това не е моята кухня!

ТОРИН: В Непрогледната гора сме, Бомбуре. Ти падна в омагьосаната река и заспа.

БОМБУР: Непрогледната гора? Омагьосаната река? А защо сме тук?

БАЛИН: *(Към Торин)*. Не му е добре.

ТОРИН: Отиваме да превземем Голямата планина и да убием дракона.

БОМБУР: А, така ли? А кога решихме това?

БАЛИН: *(Към Торин)*. Може би е откачил от толкова спане?...

Или се прави на луд. *(Извиква на ухото на Бомбур)*.

Сигурно се правиш на луд, за да те съжалим и да продължим да те носим, а?

БОМБУР: Нищо не помня.

ТОРИН: Не си ли спомняш великаните, които искаха да ни изядат?

БОМБУР: *(Потръсва се)*. Ужас! Не.

БАЛИН: А орките, които ни гонеха из коридорите на пещерата?

БОМБУР: Страхотия!

ДУАЛИН: А вълците, които ни преследваха?

БОМБУР: *(Започва да хленчи)*. Това сигурно бих запомнил. От тях много се боя.

КИЛИ И ФИЛИ: А Беолн, цовека мецка?

БОМБУР: *(Разтреперва се)*. Меч....

КИЛИ И ФИЛИ: Той е добъл. Той ни помогна.

(Билбо застава пред Бомбур).

БИЛБО: А мен помниш ли?

БОМБУР: *(Грейнал от радост)*. Билби! При теб за закуска изядох цял пуяк в сос от портокали. Единайсет сърмички от зеле и пет чинии боб. За десертче изядох цяла баница със сирене и седем палачинки с орехи. После взех три щрудела с мак, а след това отказа петия пудинг от ванилия... от благоприличие. Как бих те забравил, Билби!

(Билбо щастливо се усмихва).

БАЛИН: Това е запомнил...

БОМБУР: Най-хубавите неща винаги се помнят.

(Пауза).

БОМБУР: Изглежда дълго съм спал... Какво има за ядене?

ТОРИН: Нищо.

(Бомбур изпитателно оглежда останалите.)

БАЛИН: Нищо.

(Бомбур започва да плаче.)

БОМБУР: Защо изобщо се събудих? Сънувах такива чудесни сънища. Сънувах, че съм на гощавка и ям печене пьдпъдъци със сос от...

ТОРИН: Ако не можеш да говориш за нещо друго, най-добре е да млъкнеш. Така и така сме ти достатъчно ядосани.

Мислиш ли, че беше лесно да те носим?

ТОРИН: Хайде, движение. Да вървим, където пътят ни отведе.

Да вървим да завладеем Планината.

(Билбо и Балин исправят Бомбур.)

БОМБУР: *(Плачливо.)* Краката не ме държат. Спи ми се.

БАЛИН: Млъквай.

ТОРИН: Хайде, движение!

(Джуджетата тръгват в колона по двама. На чело е Торин. Бомбур се хвърля на земята.)

БОМБУР: Вървете, ако трябва. Аз ще легна и ще сънувам за храна. Надявам се никога да не се събудя.

(В дъното на сцената се чува весел, звънък смях. Всички спират и се ослушват. В дъното на сцената в полумрака (мъглата) се виждат трима елфи, които танцуват в кръг.)

ЕЛФИ: *(Поят.)*

Танци, песни и живот охолен,
от храна обилна си доволен,
не, не могат да ни спират,
щом тук пиене извира.

(Смехът продължава да се чува. Джуджетата и Билбо гледат към елфите. Всички душкат.)

ТОРИН: Печено месо.

БОМБУР: Заешко.

БАЛИН: Да отидем там. Веднага!

БИЛБО: Храна...

КИЛИ И ФИЛИ: Кокошчици...

ДУАЛИН: Супичка...

(Джуджетата и Билбо като хипнотизирани тръгват към елфите. Е един момент Билбо се сепва.)

БИЛБО: Стоп! Спомнете се Беорн... За нищо на света да не се отклоняваме от пътеката. В никакъв случай!

(Джуджетата се спират.)

ТОРИН: Не могат да ни подмамят с песен. Връщай се на пътеката.

(Джуджетата се връщат на пътеката и тръгват.)

ЕЛФИ: *(Пеят.)*

Гладен ли си – тежко положение,
сит ли си – това е наслаждение.

(Джуджетата се спират.)

ДУАЛИН: Трябва да издържим.

ЕЛФИ: *(Пеят.)*

Страшно е, щом къркат ти червата
по-добре да пеем със храната.

(Джуджетата като хипнотизирани тръгват към елфите. След няколко крачки...)

БИЛБО: Мамят ни. Това е клопка.

(Джуджетата за миг нерешително се спират.)

БИЛБО: Трябва да продължим...

(Гласът на Билбо се извисява над песента на елфите.)

ЕЛФИ: *(Пеят.)*

Малко храна, малко смях,
пълен стомах, няма грях.
После пък за сън е ред,
той е сладък като мед.

*(Джуджетата отиват към елфите. Билбо задържа с ръка
Торин. Той се отскубва.)*

БИЛБО: Върнете се! Те...

*(Елфите започват да писукат и да хващат джуджетата,
които ходят като хипнотизирани. Джуджетата не се
съпротивляват. Елфите им връзват ръцете и ги
отвеждат. Билбо стои сам на средата на сцената и
гледа по посока на Елфите.)*

БИЛБО: Не трябваше да се отклоняват от пътеката...

(Сцена се затъмнява.)

3-ти фрагмент.

(С постепенно осветяване на сцената се чува дълбок и загадъчен глас извън сцената, по микрофона.)

ГЛАС: Джуджетата не послушаха съвета за нищо на света да не се отклоняват от пътеката. Затова завършиха в килиите на Елфите, които възнамеряваха да ги затворят и задържат за цял живот! Билбо, който с помощта на своя пръстен остана невидим, проследи елфите до тяхното скривалище. Билбо не искаше джуджетата да прекарат целия си живот в килия... А и Планината беше толкова близо...

(Сцената е осветена. На масата на средата на сцената седят двама пияни елфи. Главите им са на масата, спят. Край масата има буре. Към публиката е обърната килия, в която са всички джуджета, които изтощени са насядали по пода. Извън сцената се чува врява, смях и песен. Билбо влиза на сцената и се примъква към елфите. Взима връзка ключова от масата, приближава се до килията и я отключва.)

БАЛИН: Вижте, вратата сама се отключва!

ТОРИН: А?

(Пауза.)

ТОРИН: Това е нашият разбойник! Точно навреме!

(Джуджетата се надигат. Говорят гласно.)

КИЛИ И ФИЛИ: *(Пици.)* Невидимият Билбо!

БАЛИН: Е-ей, Билбо, ти ли си това!

БОМБУР: Скъпи Билби!

ДУАЛИН: Как ни намери?

ТОРИН: Мислехме, че сме изгубени завинаги.

БИЛБО: Шшт! Трябва да бъдем тихи. След мен.

ТОРИН: А ти къде си?

БИЛБО: Виждате ли онези буренца там зад елфите? Натам тръгнете.

(Джуджетата тръгват. В дъното на сцената са буретата.)

БИЛБО: *(Тихо.)* Влизайте.

ВСИЧКИ: Къде?

БИЛБО: В буретата.

(Всички изненадано се споглеждат.)

БАЛИН: Ти си луд, бе, да не мислиш...

БИЛБО: *(Подвиква.)* Или в буретата, или в килията.

(Джуджетата бързо-бързо влизат в буретата.)

ТОРИН: Разбойнико, надявам се, че знаеш какво правиш.

(Единият елф на масата се буди. Събужда и другия елф.)

Елфите говорят провлачено, пияни са.)

1-ВИ ЕЛФ: Аре, мързел, събуждай се. Нашите още празнуват рождения ден на великия Цар на елфите. Трябва да пуснем буренцата по реката, за да ни пратят още вино онези от Езерния град. Кофти ще стане, ако царят поиска още, а няма винце, защото го опукахме всичкото.

2-РИ ЕЛФ: Абе, бяло джудже не виждам пред носа си.

1-ВИ ЕЛФ: Нито пък аз. Вдигай се, ако мислиш отново да пиеш.

(Елфите се олюляват, докато ходят, и отиват при буретата.)

Отварят вратата на тунела и повдигат буренцата.)

1-ВИ ЕЛФ: Ама че са тежки днес тези бурета.

2-РИ ЕЛФ: Това е, защото си нафиркан, пиянде такава.

1-ВИ ЕЛФ: Аз пиянде?

2-РИ ЕЛФ: *(Олюлява се.)* А, не, аз съм...

(1-ви елф посяга да удари 2ри елф.)

1-ВИ ЕЛФ: Сега ще ти покажа...

(Двамата елфи пияни рухват на пода. Билбо с усилие започва да бута буренцата.)